

ANNA
GAVALDA
LYCKAN ÄR EN
SÄLLSAM FÅGEL

ROMAN

ALBERT
BONNIERS
FÖRLAG

AV FÖRFATTAREN TILL
TILLSAMMANS ÄR
MAN MINDRE ENSAM

Han höll sig alltid vid sidan om. Därborta, långt ifrån staketet, utom räckhåll för oss. Med febrig blick och korslagda armar. Inte bara korslagda förresten, de var låsta, fasthäftade. Som om han stod och frös eller hade ont i magen. Som om han klamrade sig fast i sig själv för att inte ramla omkull.

Utmanade alla men tittade inte på någon. Sökte bara en enda liten pojkes kropps-kontur och höll en papperspåse hårt mot hjärtat.

Det var en chokladcroissant i den, det visste jag mycket väl, och undrade varenda gång om den inte skulle bli alldeles kvaddad. . .

Ja, det var i det där han höll sig fast, i klockan som ringde ut, i deras förakt, i omvägen förbi bageriet och i alla de där små fettfläckarna på påsens baksida, som blev till medaljer som han aldrig hade vågat hoppas på.

Aldrig hade vågat hoppas på. . .

Men. . . Hur kunde jag veta det på den tiden?

På den tiden skrämde han mig ju. Hans skor var för spetsiga, naglarna för långa och pekfingret för gult. Och läpparna för röda. Och rocken för kort och alldeles för åtsmitande.

Och han var för mörk runt ögonen. Och rösten lät för konstig.

Log och öppnade famnen när han äntligen fick syn på oss. Böjde sig tyst ner, rörde vid hans hår, axlar, ansikte. Och medan mamma stod och höll fast mig i ett bestämt grepp räknade jag återigen fascinerat alla ringarna på min kompis kinder.

Han hade en på varje finger. Riktiga ringar, vackra, dyrbara, som farmors och mormors. . . Det var alltid i just det ögonblicket som hon förfärat vände sig om och som jag släppte handen.

Inte Alexis. Drog sig aldrig undan. Räckte över skolväskan och åt mellanmålet med den andra, lediga handen på vägen bort mot Place du Marché.

Alexis, med sin utomjording i klackskor, sitt missfoster som skulle visas upp, sin narr som småbarnen i skolan drev med, kände sig tryggare än jag, och var mer älskad.

Trodde jag.

En gång frågade jag honom i alla fall:

– Men, eh, är det... är det en farbror eller en tant?

– Vem då?

– Jo... han... hon... den där som kommer och hämtar dig på kvällarna?

Han hade ryckt på axlarna.

En farbror såklart. Men han kallade honom pappa.

Och hon, hans mamma, hade bland annat lovat honom att ta med sig ett spel med benbitar i guld och då skulle han kunna byta till sig min den där kulan, om jag ville, eller, nejmen... hon är sen idag, min mamma... Jag hoppas att hon inte har tappat bort nycklarna... För hon tappar ju alltid bort allt... Hon brukar säga att en vacker dag så kommer hon att glömma skallen hos frissan eller i en provhytt på Prisunic och så skrattar hon, hon säger att det man inte har i huvudet, det får man ha i benen!

Men du ser väl att det är en farbror.

Vilken fråga...

Jag kommer inte på vad han hette. Ändå var det ju någonting väldigt ovanligt...

Ett namn som ledde tankarna till varieté, sliten sammet och röklukt. Ett namn som Gigi Lamor eller Gino Cherubini eller Rubis Dolorosa eller...

Jag vet inte längre och jag blir ursinnig över att jag inte längre gör det. Jag sitter i ett flygplan på väg till världens ände, jag borde sova, jag måste sova. Jag har tagit tabletter för att kunna göra det. Jag har

inget val, jag dör annars. Jag har inte fått en blund i ögonen på så väldigt länge... och jag...

Jag dör.

Men ingenting hjälper. Varken kemin, sorgen, eller utmattningen. På mer än trettio tusen fots höjd, däruppe i tomrummet, envisas jag som en idiot med att röra runt i en eld med minnen som inte riktigt har slocknat. Och ju mer jag blåser desto mer sticker det i ögonen, och ju mindre jag ser desto djupare ner på knä går jag.

Kvinnan härintill har redan bett mig att släcka nattlampan två gånger. Tyvärr så går inte det. Det var ju fyrtio år sen... Fyrtio år, fattar ni? Jag behöver ju ljus om jag ska komma på vad den där gamla transan hette. Det där fantastiska namnet som jag såklart har glömt, eftersom jag ju också kallade honom Dadda. Och avgudade honom. För det var så det var hemma hos dem: man avgudade.

Dadda som hade dykt upp en kväll på sjukhuset när deras liv låg i spillror.

Dadda som hade skämt bort oss, duttat, matat, gött, tröstat, avlusat, hypnotiserat på riktigt, förtrollat och löst ur förtrollningen tusen gånger om. Vidrört handflatorna, dragit korten, utlovat liv som sultaner, kungar, krösusar, liv med ambra och safirer, trånande poser och ljuva kärlekar, och Dadda som en morgon klarade sig ur allt det där på ett dramatiskt vis.

Dramatiskt som det tvunget måste vara. Som det tvunget måste bli för honom. Som allt tvunget måste bli med dem.

Men jag... Senare. Jag säger det senare. Just nu orkar jag inte. Och dessutom har jag ingen lust. Jag vill inte mista dem igen nu. Vill sitta kvar en stund på min elefant i plastlaminat, med den stora kökskniven nedkörd i höftskynket, och kedjorna, sminket och alla hans turbaner från nattklubben Alhambra.

Jag behöver sova och jag behöver det lilla barn som jag var. Jag behöver allt det där som jag har mist på vägen. Allt det som de gav mig, och tog tillbaka.

Och sen till på köpet förstörde. . .

För det var ju så det var i deras värld. Det var så med deras lagar, deras trosbekännelse, deras gudlösa liv. Man avgudade, man slog sig, man grät, man dansade natten lång och allt stod i brand.

Allt.

Det kunde bara inte finnas någonting kvar. Ingenting. Aldrig i livet. Nada. Bittra, rynkiga, sönderslagna, förvridna munnar, sängar, aska, härjade ansikten, gråt i timal, ensamhet i år efter år efter år, men inga minnen. Absolut inte. Minnen, det var för andra människor.

De räddhågsna. De ansvariga.

»De finaste festerna, det ska ni få se mina hjärtevännar, dem har man glömt på morgonen«, brukade han säga, »de finaste festerna är *medan* festen pågår. På morgonen finns de inte. På morgonen tar man ju första metron och blir påhoppad som vanligt.«

Och hon. Hon. Hon pratade jämt och ständigt om döden. Jämt och ständigt. . . För att trotsa den, ta kål på den där jävla skiten. För hon visste ju mycket väl att vi alla skulle den vägen vandra, det var hennes liv att veta det, och det var därför som man måste röra vid varandra, älska varandra, dricka, satsa, njuta och glömma allt.

»Det ska brinna, pojkar. Se till att det brinner.«

Det är hennes röst och jag. . . jag hör den fortfarande.

Barbarer.

Han kan inte släcka. Eller blunda. Han kommer att bli, nej, han *håller på* att bli tokig. Han vet det. Får syn på sig själv i kabinfönstrets mörker och. . .

– Monsieur. . . Hur är det fatt?

En flygvärdinna rör vid hans axel.
Varför övergav ni mig?
– Är det något som är på tok?
Han skulle vilja svara nejdå, allt är bara bra, tack, men han kan inte: han gråter.

Äntligen.

I

1

Tidig vinter. En lördagsmorgon. Flygplatsen Paris-Charles-de-Gaulle, terminal 2E.

Mjölkvit sol, lukt av flygbränsle, ofantlig trötthet.

– Har du ingen väska? frågar taxichauffören och vidrör bagageutrymmet.

– Jo.

– Då är den allt väl dold!

Han garvar, jag vänder mig om:

– Åh nej... jag... Rullbandet... Jag glömde att...

– Gå du! Jag väntar här!

– Nej. Det får vara. Jag orkar inte mer nu... jag... det får vara...

Han garvar inte längre.

– Nämen! Du tänker väl inte bara åka ifrån den?

– Jag hämtar den en annan dag... Jag ska ju ändå hit igen i övermorgon... Det är som om jag bodde här, jag... Nej... Nu åker vi... det gör mig detsamma. Jag vill inte gå tillbaka in dit nu.

»Hallå där«, klapp, klapp, »min Gud, ja du, jag kommer till dig till... häst!

Just det, till häst!

Hallå där«, klapp, klapp, »min Gud, ja du, jag kommer till dig på... cykel!

Just det, på cykel!«

Det svänger ordentligt i den Peugeot 407 som körs av Claudy A'Bguahana med licensnummer 3786. (Taxilicensen sitter upptejpad på ryggstödet.)

»Hallå där«, klapp, klapp, »*min Gud, ja du, jag kommer till dig i... luftballong!*

Just det, i luftballong!«

Han skriker åt mig i backspegeln:

– Det gör väl inget att jag spelar andliga sånger?

Jag ler.

»Hallå där«, klapp, klapp, »*min Gud, ja du jag kommer till dig i... rymdraket!*«

Med såna psalmer skulle vi väl alla ha fått behålla tron ett litet tag till, eller hur?

Just det!

Jodå...

– Nej då, det är ingen fara. Tack. Det går hur bra som helst.

– Var har du varit?

– Ryssland.

– Oj då! Det är kallt där, va?

– Våldigt.

Som får i samma hjord hade jag *lidelsefullt* velat vara broderligare, men... Och nu gör jag avbön, ja det är jag bra på, jag gör raketavbön, jag kan bara inte.

Och det är min mycket stora skuld.

Jag är för jetlaggad, för utmattad, för smutsig och för uttorkad för att kunna känna själslig gemenskap.

En motorvägs påfart längre bort:

– Finns Gud i ditt liv?

Helvete. Jesus. Och detta måste tvunget drabba just mig...

– Nej.

– Vet du vad? Det såg jag på direkten. En karl som bara lämnar väskan på det där sättet, jag sa till mig själv: Gud finns inte där.

Han upprepar det för mig och slår samtidigt på ratten.

– Gud-finns-inte-där.

– Nej du... biktar jag mig.

– Och ändå gör han ju det! Han finns här! Han finns överallt! Han visar oss vä...

– Nej, nej, avbryter jag honom, där jag har varit nu, där jag kommer ifrån... Han finns inte där. Det kan jag garantera.

– Och varför inte det då?

– Misären...

– Men Gud *finns* i misären! Gud gör underverk, vet du det?

Blick på hastighetsmätaren, 90, omöjligt att öppna bildörren med andra ord.

– Ta mig, till exempel... Förut var jag... Jag var ingenting! Han började varva upp. Jag drack! Jag spelade! Jag låg med en massa olika kvinnor! Jag var ingen riktig människa... Jag var ingenting! Och Herren tog mig till sig. Herren plockade mig som en liten blomma och Han sa till mig: »Claudy, du...«

Jag kommer aldrig att få veta vad Gubben lurade i honom, jag hade slumrat till.

Vi stod utanför porten till mitt hus när han klämde till över knät på mig.

Hade skrivit adressen till paradiset på baksidan av kvittot: *Église d'Aubervilliers. Rue Saint-Denis 46-48. Kl. 10-13.*

– I det här läget måste du komma nu på söndag, eller hur? Du måste säga till dig själv: Om jag hoppade in i just den där bilen, så var det ingen slump för slumpen... (enorma ögon), den existerar inte.

Framrutan var nedvevad och jag böjde mig fram och bugade för min herde:

– Men då... eh... du... ligger inte... eh... med någon kvinna längre då?

Stort leende.

– Bara med dem som Herren sänder...

– Och hur vet du vilka det är?

Jättestort leende.

– Det är de vackraste...

Vi har fått lära oss allting bakvänt, grubblade jag och knuffade upp porten, själv minns jag att enda stunden då jag var uppriktig var när jag upprepade »Jag är inte värd att du går in under mitt tak«.

Det. Det trodde jag verkligen på.

Och *du, klapp, klapp* medan jag gick, *ja du*, mina fyra trappor upp insåg jag till min förskräckelse att jag hade fått den där jävla låten på skallen, *i taxi, ja i taxi*.

Oh yeah.

Säkerhetsregeln var nedfälld och att mitt hem fanns där tio centimeter bort men inte ville släppa in mig gjorde att jag helt tappade kontrollen. Jag hade varit för långt bort, hade sett för mycket, flyget hade blivit för försenat och Gud var för kräsen. Det brast för mig.

– Det är jag! Öppna!

Jag vrålade och bultade på dörrhalvan.

– Men herregud öppna då!

Snobbens nos syntes i dörrspringan.

– Hörru, det räcker nu... Lugna ner dig... Lugna ner dig...

Mathilde lyfte på klinkan, klev åt sidan och vände ryggen åt mig redan när jag klev över tröskeln.

– Hej! sa jag.

Hon nöjde sig med att höja armen och röra några fingrar lite lojt.

Enjoy predikade ryggen på hennes T-shirt. Vänta bara. För en sekund funderade jag på att ta tag i håret och bryta nacken av henne för att tvinga henne att vända sig om och sen stirra henne rakt i ögonen och upprepa den där lilla stavelsen som var så sabla gammalmodig: Hej. Och sen, äh... Jag släppte det. Dörren in till hennes rum hade hursomhelst redan slagit igen.

Jag hade varit borta i en vecka, skulle åka iväg igen i övermorgon och va... vad spelade det för roll...

Va? Vad spelade det för roll? Jag var ju bara här tillfälligt, eller hur?

Jag gick in i Laurences sovrum som också var mitt tror jag. Sängen var perfekt bäddad, duntäcket slätt, kuddarna uppfluffade, bukiga, högdragna. Sorgsna. Jag höll mig utefter väggarna och placerade sen yttersta delen av ändan på sängkanten för att inte skrynkla till något.

Jag satt och tittade på mina skor. Ganska länge. Jag satt och tittade ut genom fönstret. Taken överbord och Val-de-Grâce i fjärran. Och sen hennes kläder över ryggstödet på fåtöljen. . .

Hennes böcker, hennes vattenflaska, hennes anteckningsbok, hennes glasögon, hennes örhängen. . . Alltihop det där borde ju betyda någonting, men jag uppfattade inte längre riktigt vad. Jag. . . jag förstod inte längre.

Jag fingrade på ett av rören med små piller som låg på nattduksbordet.

Nux Vomica 9CH, vid sömnbesvär.

Ja, det måste vara det som det här stället står för nu, knarrade jag och reste mig.

Nux Vomica. Låter som rena rama kräkmedlet.

Det var likadant och blev bara värre för varje gång. Jag fanns inte kvar där längre. Stränderna blev allt avlägsnare, jag. . .

Sluta nu, tillrättavisade jag mig. Du är trött och snackar bara en massa skit. Lägg av.

Vattnet var brännhett. Med öppen mun och slutna ögon låg jag och väntade på att det skulle ta bort alla de där skadliga skalorna som jag hade fått. Av kölden, av snön, bristen på dagsljus, alla timmar i bilköer, mina oändligt långa samtal med den där jävla skitsstöveln Pavlovitj, striderna som var förlorade på förhand och alla blickar som fortfarande förföljde mig.

Av den där karln som hade slängt hjälmen rakt i ansiktet på mig dagen innan. Av orden som jag inte förstod men ändå lätt kunde begripa. Av hela bygget, som var för mycket för mig. . . På alla sätt och vis. . .

Men vad skulle jag överhuvudtaget där att göra? Se bara hur det

går! Jag kunde inte ens hitta rakhyveln i den enorma röran av skönhetsprodukter! Apelsinhud, smärtsamma menstruationer, highlighter, platt mage, fet seborré, sprött hår.

Men vad skulle alltihop det där vara bra för? Vad skulle det vara bra för?

Och blev det några smekningar för det?

Jag avbröt mig och kastade alla de där prylarna i soptunnan.

– Du... Jag ska nog fixa en kopp kaffe åt dig, va?

Mathilde stod med armarna i kors och lutade sig lite med ena höften mot badrumsdörren.

– Bra idé.

Hon stirrade ner på golvet.

– Jo... Eh... Jag råkade riva ner några grejer... Jag ska... oroa dig inte...

– Nejdå. Jag oroar mig inte. Det är ju samma visa varenda gång.

– Nähä?

Hon knyckte till med huvudet.

– Bra vecka? fortsatte hon.

– ...

– Då så! Kaffe var det.

Mathilde... En liten flicka som jag hade haft så himla svårt att tämja... Så himla svårt... Vad stor hon hade blivit, herregud.

Vilken tur att Snobben fanns kvar...

– Känns det bättre nu?

– Ja, sa jag och blåste på koppen, tack. Nu känns det äntligen som om jag landar... Ska inte du till skolan?

– Näpp...

– Jobbar Laurence hela dagen idag?

– Ja. Hon kommer direkt till farmor... Åh, neej... Säg inte att du har glömt... Du vet ju att det är hennes födelsedagsfest ikväll...

Jag hade glömt. Inte att Laurence fyllde år dagen därpå, men att vi skulle förbereda oss på ännu en trevlig liten fest. En riktig sån där familjemiddag som jag älskade. Faktiskt precis vad jag behövde.

– Jag har ingen present.
– Jag vet. . . Det var därför som jag inte sov över hos Léa. Jag visste att du skulle behöva mig. . .
Tonåren. . . Vilken jobbig jojo.
– Vet du Mathilde, jag kommer aldrig att sluta förvånas över hur ditt humör växlar. . .
Jag reste mig upp för att gå och ta mer kaffe.
– Det var ju kul att man kan förvåna någon. . .
– Kom igen. . . svarade jag och drog handen över ryggen på henne, nu enjoyar vi lite.
Hon hade satt sig på tvären. En aning.
Som sin mamma.

Vi hade bestämt oss för att promenera dit. Efter några tysta gator när hon bara verkade bli mer och mer besvärad för varje ny fråga som jag ställde, fingrade hon lite på sin iPod och pillade in hörsnäckorna.

Ja, ja, ja. . . Jag borde nog skaffa mig en hund, visst? Någon som älskar mig och tycker att det är rena julafton när jag kommer hem från en resa. . . Det går bra med en uppstoppad också, visst? Med stora snälla ögon och en liten mekanism som gör så att den viftar på svansen när jag klappar den på huvudet.

Oj. . . Jag älskar den redan. . .

– Går du och surar?

Hade på grund av hennes mackapär uttalat orden högre än nödvändigt och hon som gick bredvid mig där på övergångsstället vände sig om.

Hon suckade, blundade, suckade igen, drog bort den vänstra hörsnäckan och körde in den i mitt högra öra:

– Här. . . Jag sätter på en grej för folk i din ålder, så blir du lite upplivad. . .

Och där, mitt i oljudet och trafikstockningen, i en väldigt kort sladd som fortfarande höll mig kvar i en väldigt avlägsen barndom, några gitarrackord.

Några toner, och sen den suveräna, skrovliga och lite släpiga röst som är Leonard Cohens.

*Suzanne takes you down to her place near the river
You can hear the boats go by
You can spend the night beside her
And you know that she's half crazy...*

– Känns det bättre nu?

But that's why you want to be there.
Jag nickade, som en liten lynnig pojke.

– Toppen.

Hon var nöjd.

Våren var ännu avlägsen men solen började så smått att värma upp när den lättjefullt sträckte ut sig över Panthéons välvda tak. Min-dotter-som-inte-var-min-dotter-men-som-ändå-var-som-min-dotter stack sin arm under min för att inte ljudet skulle försvinna och vi var i Paris, världens vackraste stad, till sist hade jag medgett det efter alla resor bort därifrån.

Spatserade omkring i det där kvarteret som jag tyckte så mycket om och vände ryggen åt De Stora Männen i Panthéon, vi två små vanliga dödliga som inte fick någon enda människa att lyfta på ögonbrynen gick där i det helgtypiskt fridfulla folkhavet. Försonade, med garden sänkt, och i samma rytm för *he's touched our perfect bodies with his mind.*

– Det är inte klokt, skakade jag på huvudet, och den här funkar fortfarande?

– Verkar så...

– Jag måste ha gått och nynnat den på just den här gatan för mer än trettio år sen... Du ser den där lilla affären där...

Med hakan visade jag henne Dubois butiksfasad, färgaffären på Rue Soufflot.

– Om du bara visste hur många timmar som jag har stått och dreglat framför deras skyltfönster... Allting fick mig att drömma. Allting. Deras papper, deras pennor, deras Rembrandtfärgtuber... En gång såg jag till och med Prouvé komma ut därifrån. Jean Prouvé, kan du fatta! Ja, du vet, redan då vaggade jag säkert omkring och mumlade att Jesus *was a sailor* och hela konkarongen, det är jag bombsäker på... Prouvé... tänk ändå...

– Vem är det?

– Ett geni. Det är förresten inte rätt ord. En nydanare... En konst-hantverkare... En helt fantastisk kille... Jag ska ta och visa dig några böcker... Men ehm... för att återgå till den här lustigkurren... Min favoritlåt var *Famous Blue Raincoat*, har du inte den?

– Nej.

– Nehej! Vad får ni lära er i skolan nuförtiden egentligen? Jag var galen i den låten! Galen! Jag tror faktiskt att jag spolade tillbaka till den så många gånger att jag sabbade kassetten...

– Varför det?

– Äh, det vet jag inte längre... Jag måste lyssna på den igen, men som jag minns det handlade det om en kille som skrev till en kompis... Någon figur som hade knyckt hans tjej långt tidigare, och så talade han om att han trodde att han hade förlåtit honom... Det var något om en hårlock, minns jag och... äh... jag som inte lyckades få tag på någon tjej alls, eftersom jag var en stor drummel och så tafatt och melankolisk att det var patetiskt, jag tyckte ju att den där historien var helt, helt *sanslöst* sexig. Kort sagt... skriven för mig, liksom.

Jag skrattade.

– Vänta ska du få höra... Jag tjatade till mig pappas gamla Burberryrock, sen färgade jag den blå och det gick helt åt skogen. Den blev gulgrön. Så himla ful! Du kan inte ens föreställa dig det...

Hon skrattade.

– Och du tror att jag lät mig hindras av det? Ånej! Jag drog åt den, fällde upp kragen, lämnade slejfen oknäppt, körde ner nävarna i de slitna fickorna och tog mig fram här i livet...

Jag härmade den där lufsen som jag var. Peter Sellers under storhetstiden.

– ... med stora kliv rakt genom folkmassan, gåtfull och onåbar, och var mycket mån om att inte låtsas om alla de där blickarna som inte ens bevärdigade mig en blick.

Oj oj oj! tänk vad gubben Cohen måste ha garvat där hos sina stora zenmästare uppe i bergen, det säger jag bara.

– Och hur gick det sen?

– Tja... Han är väl inte död än, vad jag vet...

– Nej jag menar med rocken...

– Jaså! Spårlöst borta... Den och allt annat... Du får fråga Claire ikväll om hon minns den.

– Ja... Och så ska jag ladda ner den där...

Jag rynkade pannan.

– Ge dig nu! Vi ska väl inte börja bråka om det där nu igen... Han har tjänat nog med stålar...

– Det gäller inte pengarna, det vet du mycket väl... Det är allvarigare än så... Det är...

– Stopp. Jag vet. Du har redan sagt det åt mig hundramiljoner gånger. Det är att den dag då det inte finns några konstnärer och artister kvar, så kommer vi att vara döda allihop och blablabla och hela faderuttan.

– Precis. Vi lever ju fortfarande men kommer ändå att vara döda allihop. Nämen kolla, precis vad vi behöver...

Vi stod utanför en stor skivaffär.

– Stig på. Du ska få min snygga grönaktiga rock...

Jag höjde på ögonbrynen när vi stod vid kassan. Ytterligare tre cd-skivor hade som genom ett under dykt upp på disken.

– Hörru! sa hon fatalistiskt, jag hade faktiskt tänkt ladda ner de här också...

Jag betalade och hon snuddade vid min kind. Snabbt.

Tillbaka ute i folkströmmen på Boulevard Saint-Michel blev jag djärvare:

- Mathilde?
- Yes.
- Får jag fråga dig om en känslig sak?
- Nej.

Och några meter längre fram, medan hon skylde ansiktet:

- Jag lyssnar.
- Varför har det blivit så här mellan oss? Så väldigt...

Tystnad.

- Så väldigt vadå? frågade hennes kapuschong.

- Jag vet inte... förutsägbart... penningstyrt... Jag tar fram kreditkortet och förtjänar en öm gest. Öm, förresten... En gest, kort och gott... Vad... hur mycket är det nu det kostar att få en puss av dig?

Jag öppnade plånboken och kollade kvittot.

- Femtiofem euro och sextio centime. Jaha...

Tystnad.

Slängde det i rännstenen.

- Det är ju inte pengarna det gäller, jag tyckte det var roligt att få ge dig dem, men... jag hade mycket hellre fått höra ett hej från dig nyss när jag kom hem, jag... mycket hellre...

- Jag *sa* ju hej.

Jag drog henne i armen för att hon skulle titta på mig, höjde sen handen och härmade hennes slappa fingrar. Eller snarare hennes fingrars slapphet.

Med en brysk rörelse drog hon tillbaka armen.

- Det är ju förresten inte bara med mig, fortsatte jag, jag vet att det är samma sak med din mamma... Varenda gång jag ringer henne, när jag är hemskt långt borta och skulle behöva... Hon pratar inte om annat. Om din attityd. Om era gräl. Om den där ständiga jävla utpressningen... Lite mjukhet mot lite cash... Hela, hela tiden. Hela, hela tiden. Och...

Jag stannade till och höll fast henne igen.

- Svara mig. Varför har det blivit så här mellan oss? Vad är det vi har gjort? Vad är det vi har gjort *dig* för att förtjäna det? Jag vet... Folk kommer bara att säga att det är tonåren, puberteten, tunneln

som man ska igenom och allt sånt dravel, men du... Du, Mathilde. Jag trodde att du var intelligentare än andra människor... Jag trodde inte att du skulle bli sån. Att du var alldeles för klipsk för att hamna i deras statistik...

- Då misstog du dig.
- Jag märker det.

»Som jag hade haft så himla svårt att tämja...« Varför denna idiotiska pluskvamperfektum över kaffekoppen nyss? För att hon hade gjort sig det oerhört stora besväret att stoppa en kapsel i kaffemaskinen och trycka på den lilla gröna knappen?

Hallå där... Jag är lite trög, jag också...

Fast ändå...

Hur gammal var hon... sju, åtta år kanske, och hade just misslyckats i en finaltävling... Jag ser framför mig hur hon slängde ifrån sig hjälmen i diket, sänkte huvudet och körde in det i magen på mig utan förvarning. Oooff. Som ett tryckslag. Jag var faktiskt tvungen att hålla i mig i en stolpe för att inte ramla omkull.

Rörd och groggy stod jag där och fick knappt luft och visste inte vad jag skulle göra med händerna och drog till slut rockskörten över henne medan hon stod där och kladdade ner min skjorta med tårar, snor och hästskit och höll om mig av hela sin kraft.

Kan man kalla den rörelsen »att kramas«? Ja, bestämde jag, ja. Och det var första gången.

Första gången... och när jag säger åtta år misstar jag mig säkert. Jag är helt värdelös på att bedöma ålder. Kanske var det ännu senare... Herregud, det tog bra många år, va?

Men hon var där, hon var där. Hela hon rymdes under rockfodret och jag stod länge där och mös med iskalla fötter och värkande ben som nästan cementerades fast i det där jävla stenbrottet i Normandie och dolde henne för världen och fånlog.

Senare, i bilen, när hon hade rullat ihop sig i baksätet:

- Vad var det din ponny hette nu igen? Pistasch?

Inget svar.

– Caramel?

Magplask.

– Nej, nu vet jag, nu minns jag! Salsa!

– ...

– Jamen! Det förstår du väl att du inte ska ha några förväntningar på en ful och korkad ponny som till råga på allt heter Salsa... Va? Helt ärligt? Det var solklart första och sista gången som den där tjocka Salsa gick till final, det säger jag bara!

Jag gjorde helt fel. Jag tog i så att jag nästan sprack och var inte ens säker på vad hästen hette. När jag tänker noga efter tror jag faktiskt att den hette Samba...

Jaja, hursomhelst så hade hon vänt sig om.

Jag justerade backspegeln och bet ihop tänderna.

Vi hade stigit upp i gryningen. Jag var utmattad, jag frös, jag jobbade under tidspress och måste tillbaka till kontoret på kvällen och ännu en sömnlös natt väntade. Och dessutom hade jag alltid varit rädd för hästar. Till och med för de små. Framförallt för de små... Aj aj... alltihop var hemskt tungt att bära där i bilköerna. Hemskt tungt... Och när jag irriterad, spänd och på bristningsgränsen satt där och åltade alltihop det dumma hördes plötsligt dessa ord:

– Ibland skulle jag vilja att det var du som var min pappa...

Jag svarade inte av rädsla för att förstöra alltihop. Jag är inte din pappa, eller jag är som din pappa, eller jag är bättre än din pappa, eller nej, jag menar, jag är... Pff... Jag tyckte att min tystnad skulle kunna säga alltihop det där mycket bättre än jag själv.

Men idag... Idag när livet hade blivit så... Så vadå? Så besvärligt, så *lättantändligt* på våra hundratio kvadrat. Idag när vi nästan inte älskade med varandra längre, Laurence och jag, idag när jag blev en illusion fattigare för varje dag, och förlorade ett år av mitt liv för varje dag ute på byggena, när jag talade med Snobben rakt ut i tomma intet och var tvungen att slå min kod för att bli älskad, då ångrade jag det där med varningsblinkrarna...

Jag borde förstås ha satt på dem.

Jag borde ha svängt av motorvägen och in på vägrenen som ju uttryckligen bara är till för nödsituationer, klivit ut i mörkret, öppnat hennes dörr, dragit ut henne i fötterna och i min tur nästan kvävt henne.

Vad skulle det ha kostat mig? Ingenting.

Ingenting, för jag hade inte kunnat säga mer med ord... Eller... Det är så jag tänker mig den där scenen som aldrig utspelades: effektiv och stum. För ord, herregud, ord... Jag har aldrig vetat hur jag ska bete mig med ord. Jag har aldrig haft de rätta redskapen...

Aldrig.

Och när jag nu vänder mig om mot henne, utanför grindarna till École de médecine, och får syn på hennes ansikte som är hårt, spänt, nästan fult, för en enda liten frågas skull, jag som aldrig ställer några frågor, då tänker jag att jag borde ha knipit käft nu också.

Hon gick framför, med stora kliv och nedböjt huvud.

– Ånidåeninåbättre? hörde jag henne låta.

– Vad sa du?

Helt om.

– Och ni då? Tror du att det är bättre?

Rasande.

– Tror du att det är bättre med er då? Va? Tror du att det är bättre?

Skulle man inte veta precis hur ni ska bete er då, tror du?

– Vilka då ni?

– Vilka då, vilka då... Ni förstås! Ni! Mamma och du! Jag undrar just vad det är för statistik som ni två har hamnat i? Statistiken för par som det är helt kört för, som...

Tystnad.

– Som vadå? dristade jag mig till som en idiot.

– Det vet du nog... mumlade hon.

Ja, det visste jag. Och det var därför som vi teg så långt det bara gick.

Jag var avundsjuk på hennes hörsnäckor nu, själv hade jag ju bara mitt eget inre larm att stå ut med.

Min rundgång och min alldeles malättna raincoat.

Framme på Rue de Sèvres, mittemot det stora föraktfulla varuhuset som redan gjorde mig missmodig, svängde jag av mot ett fik.

– Är det okej? Jag behöver en kopp kaffe före striden. . .

Hon följde efter med en grimas.

Jag brände läpparna medan hon satt och fipplade med sina grejer igen.

– Charles?

– Ja.

– Kan du vara snäll och berätta vad han sjunger om här. . . Jag förstår ju en del men inte allt. . .

– Visst.

Och så delade vi på ljudet igen. Hon fick dolbyn och jag stereon. Ett öra vardera.

Men de första pianoackorden dränktes snabbt av ljudet från den stora espressomaskinen.

– Vänta. . .

Släpade mig bort till andra änden av disken.

– Är du beredd?

Det tyckte jag.

En annan mansröst. Varmare.

Och jag påbörjade simultantolkningen:

– *Om du var spåret, skulle jag gå. . .* Vänta. . . Det kan nämligen betyda *både* spåret och vägen, det beror på sammanhanget. . . Vill du ha det poetiskt eller ord för ord?

– Äh. . . kved hon och stängde av ljudet, du bara sabbar allt. . . Jag vill inte ha någon lektion i engelska, jag vill bara att du talar om vad han säger!

– Visst, sa jag otåligt, får jag först lyssna igenom den en gång så ska jag berätta sen.

Jag tog hennes pryttlar och satte händerna för öronen medan hon febrilt väntande stod och sneglade på mig.

Jag bara försvann. Längre bort än jag hade trott. Längre bort än jag hade velat. Jag... Jag bara försvann...

Jävla kärlekssånger... Alltid lika lömska... Får oss att böja oss på mindre än fyra minuter. Jävla banderillas rakt in i våra statistiskt korrekta hjärtan.

Gav tillbaka öronmusslan och andades ut.

- Visst är det bra?

- Vem är det?

- Neil Hannon. En irländsk sångare... Hur blir det, kan vi köra nu?

- Vi kör.

- Och du avbryter inte, va?

- *Don't worry sweetie, it's gonna be all right*, tuggade jag fram i bästa cowboystil.

Hon log igen. Snyggt drag, Charly, snyggt drag...

Och så fortsatte jag på den inslagna vägen för det var ju helt klart en väg som det rörde sig om.

- Om du var vägen, skulle jag följa hela dig... Om du var natten, skulle jag sova hela dagen... Om du var dagen, skulle jag gråta hela natten...

Hon stod som klistrad vid mig nu för att inte missa minsta lilla dugg... *För du är vägen, sanningen och ljuset.*

Om du var ett träd, skulle jag lägga armarna om dig... och... du... du skulle inte kunna beklaga dig. Om du var ett träd, skulle jag kunna rista in mina initialer i sidan på dig och du skulle inte kunna klaga, för det gör inte träd... (där tog jag mig små friheter, »Cos trees don't cry«, okej, men du ursäktar mig väl, va, Neil? jag har en pressad tonåring i andra änden) Om du var man, skulle jag... älska dig ändå... Om du var en dryck, skulle jag dricka mitt lystmäte av dig... Om du blev attackerad, skulle jag döda för din skull... Om du hette Jack, skulle jag byta namn till Jill för din skull... Om du var en häst, skulle jag mocka skiten i ditt stall utan att beklaga mig... Om du var en häst, skulle jag

kunna rida dig över fälten i gryningen och... hela långa dagen ända tills dagen är borta (ehm... hinner inte fila)... jag skulle kunna sjunga dig i mina sånger (inte heller direkt mästerligt)... (Hon brydde sig inte det minsta och jag kände hennes hår mot kinden.) (Och hennes doft också. Pormaskmedel på tonårstjej med trasiga armbågar.) Om du var min lilla flicka, skulle jag ha svårt att släppa dig... Om du var min syster, skulle jag eh... »find it doubly«... kom igen nu, gå på känn, känna mig dubbel. Om... om du var min hund, skulle jag låta dig smaka från bordet (sorry) fast min fru blir förbannad då... Om du var min hund (och där börjar hans sång närma sig crescendo), är jag säker på att du skulle föredra det och då skulle du bli min trogna fyrfota vän och du (han vrålade nästan nu) skulle aldrig mer behöva tänka, och... (nu vrålade han absolut, men på ett sorgset sätt) och vi skulle vara tillsammans ända till slutet. (Egentligen ända till sluuuuuuuuuuuteeeeeeeet, men det kändes att den saken inte var riktigt självklar för honom heller... Inte alls...)

Jag lämnade tyst tillbaka hennes ägodel och beställde en kopp kaffe till fast jag inte alls var sugen bara för att hon skulle få lite tid för eftertexten. Tid att vänja sig vid ljuset igen och pusta och skaka lite på sig.

- Jag älskar den där sången... suckade hon.
- Varför det?
- Jag vet inte. För att... För att... träden inte klagar.
- Är du kär? för det ur mig försiktigt som om jag gick på ägg.

Liten grimas.

- Nej, sa hon framt, nej. När man är kär tror jag väl inte att man behöver lyssna på såna texter...

Efter några minuters omsorgsfullt skrapande på sockersörjan i botten på min kopp:

- För att återgå till det där du sa...

Hon tittade upp och riktade blicken en bit bort, mot frågan som jag nyss ställde.

Jag sa inte ett knyst.

– Tunneln och allt det där... Jo eh asså... Jag tror att... vi ska nog nöja oss som det är nu faktiskt... så att vi typ inte riskerar att käka upp varandra, om du fattar?

– Eh... nej, inte direkt...

– Jo... du kan ju räkna med att jag hjälper dig att hitta en present till mamma och jag kan ju räkna med att du översätter låtar som jag gillar... och... Och sen är det liksom bra så.

– Är det allt? revolterade jag snällt, är det *allt* som du har att erbjuda mig?

Hon hade fällt upp kapuschongen igen.

– Ja. Just nu är det det... Men eh... det är faktiskt mycket. Det är... jo... det är mycket.

Jag stirrade stint på henne.

– Varför går du och fånler nu?

– För att, svarade jag och höll upp dörren, för att om du var min hund skulle jag kunna låta dig smaka från bordet och då skulle du äntligen bli min trogna vän.

– Ha, ha! Jättesmart.

Och medan vi stod där på trottoarkanten och väntade ut de förbiströmmande bilarna lyfte hon på benet och låtsades pinka mig på byxorna.

Hon hade varit ärlig mot mig och i rulltrappan bestämde jag mig för att vara det mot henne:

– Vet du Mathilde...

– Vadå? (med tonfallet vad är det *nu* då?)

– Vi går alla att köpa...

– Jag vet, gav hon lika gott igen.

Att hon med en sån övertygelse läxade upp mig gjorde mig förbryllad. Vi var nog storsintare på Suzannes tid...

Eller inte lika smarta kanske?

Hon flyttade sig ett trappsteg bort.

– Hörru, nu lägger vi av med det här sjukt jobbiga snacket, okej?

– Okej.

– Och vad ska vi köpa till mamma då?

– Du får välja, svarade jag.

En skugga drog förbi.

– Jag har faktiskt redan en present, sa hon och bet ihop tänderna, det här ska ju vara en present från *dig*...

– Självklart, självklart, gaskade jag mödosamt upp mig, jag ska bara kolla runt lite först...

Det var alltså så det var att vara fjorton år idag? Dagens fjortonåring var tillräckligt klarsynt för att veta att allt är förhandlingsbart här på jorden och samtidigt tillräckligt blåögd och ömsint för att vilja fortsätta sträcka ut handen till två vuxna, och stå kvar där mellan dem, precis mellan dem, och inte skutta iväg längre utan bara hålla dem hårt, och riktigt få fast dem på kroken, för att de trots allt ska vara *tillsammans*.

Det var inte lite det, eller hur?

Även med fina sånger måste det vara tungt att bära...

Hurdan var jag själv i hennes ålder? Fruktansvärt omogen, inbillar jag mig...

Jag snubblade till när vi nådde översta våningen. Äsch... inte det minsta viktigt. Inte det minsta intressant. Inte det minsta.

Jag minns i alla fall ingenting längre.

Kom igen, tjejen, jag har redan fått nog av det här, insåg jag där jag stod och höll i handledaren. Vi letar, hittar, slår in och sticker.

En handväska. En till... Hennes femtonde, gissar jag...

– Om den här inte passar damen, går det bra att byta, smörade expediten.

Jag vet, jag vet. Tack. Damen byter ofta. Och det är ju därför som jag inte anstränger mig så värst mycket längre...

Men jag höll alltså tyst och betalade. Jag betalade.

Knappt hade vi hunnit ut ur butiken förrän Mathilde på nytt var som uppslukad av jorden och jag stod där som ett fån vid en tidningskiosk och läste de feta rubrikerna utan att ta in dem.

Var jag hungrig? Nej. Hade jag lust att gå omkring lite till? Nej. Vore det inte bäst att jag gick och la mig? Jo. Nej förresten. Jag skulle aldrig komma upp igen.

Vore... En karl knuffade till mig när han sträckte sig fram efter en tidskrift och det var jag som bad om ursäkt.

Ensam, fantasilös, och udda mitt i myrstacken, höjde jag armen, hejdade en taxi och gav chauffören adressen till kontoret.

Jag åkte tillbaka och jobbade eftersom det var det enda jag kunde göra i nuläget. Se dumheterna som hade gjorts här medan jag var iväg och kollade dem som höll på att göras därborta... Det var ungefär det som mitt jobb gick ut på sen några år tillbaka... Stora sprickor, en skrattretande spatel och tjockt med spackel.

Den lovande arkitekten hade blivit en liten murare samtidigt som han steg i graderna. Han fixade snygga ytor på engelska, hade slutat teckna, samlade på sig *miles* i överflöd och vaggades till sömns av det svaga krigssurret på CNN i hotellsängar som var på tok för breda för honom...

Det hade mulnat på, jag lutade pannan mot rutans kyla och jämförde färgen på Seine med färgen på Moskovas vatten och i mitt knä låg en tråkig present.

Fanns Gud där då?

Det var svårt att säga.